

Arrest

nr. 106 523 van 9 juli 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Servische nationaliteit te zijn, op 25 februari 2013 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 14 januari 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ongegrond verklaard wordt.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 april 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 mei 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. VANTIEGHEM, die verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat B. HEIRMAN, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 6 november 2008 dienden verzoekers een asielaanvraag in bij de Belgische asielinstanties.

Op 28 juni 2009 werd hun eerste kind in België geboren.

Op 9 maart 2010 dienden verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf, in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingewet).

Op 6 mei 2010 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen

deze beslissing dienden verzoekers een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad). Bij arrest nr. 49.639 van 15 oktober 2010 verwierp de Raad voormeld beroep.

Op 11 augustus 2010 werd hun aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet van 9 maart 2010, ontvankelijk verklaard en werden verzoekers in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie in afwachting van een beslissing over de gegrondheid van hun aanvraag.

Op 8 maart 2011 dienden verzoekers een aanvraag om machtiging tot verblijf in, in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 28 maart 2011 werd de voormelde aanvraag om machtiging tot verblijf in, in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, ongegrond verklaard. Tegen deze beslissing dienden verzoekers een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad, gekend onder het rolnummer 85.694.

Op 14 januari 2013 nam de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, ongegrond verklaard wordt. Dit is thans de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 11.08.2010, deel ik u mee dat dit verzoek ongegrond is.

Reden:

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Er worden medische elementen aangehaald voor H(...), F(...). De arts-adviseur evalueerde deze gegevens op 28.12.2012 (zie verslag in gesloten omslag in bijlage) en concludeerde dat de aangehaalde elementen niet weerhouden konden worden.

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM)”

2. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 9ter, § 1, en artikel 9ter, § 1 lid 1 van de vreemdelingenwet *juncto* artikel 62 van de vreemdelingenwet *juncto* het algemeen beginsel van de materiele motiveringsplicht conform de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 4 van het koninklijk besluit dd. 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 van de vreemdelingenwet *juncto* het algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur, van het algemeen rechtsbeginsel van de zorgvuldigheidsplicht en van de redelijke termijn en van artikel 41, § 2, lid 1 van het Europees Handvest van de Grondrechten van de EU.

Ter adstruering van hun middel zetten verzoekers uiteen wat volgt:

“De bestreden beslissing wordt als volgt gemotiveerd: Het aangehaalde medisch probleem kan niet weerhouden worden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9 ter Vw.

Er worden medisch elementen aangehaald voor Hajdari Flamur. De arts-adviseur evalueerde deze gegevens op 28 december 2012 (zie verslag in gesloten omslag in bijlage) en concludeerde dat de aangehaalde elementen niet weerhouden konden worden.

Derhalve

1) Kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medisch dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft en inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op artikel 3 van het ERMV.

Verzoeker citeert artikel 9 ter par. 1: De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De dokter stelt in zijn advies: Ik stel bijgevolg vast dat het in casu niet gaat om een ziekte zoals voorzien in par. 1, eerste lid artikel 9 ter Vw en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk (in fine blad 2 verslag dokter).

Verzoeker stelt echter wel vast dat verwerende partij het spel niet op een eerlijke wijze speelt. Hierboven werd artikel 9 par. 1 geciteerd. Verzoeker stelt vast dat dit artikel bestaat uit twee delen:

lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft

Verzoeker vraagt zich af of verwerende partij tevens onderzocht heeft of er een adequate behandeling mogelijk is in hun land van herkomst.

Blijkbaar maakt de Dienst Vreemdelingenzaken zich er gemakkelijk vanaf door enkel te stellen dat de ziekte van verzoeker zijnde: ernstige post traumatisch stress syndroom met angsten en depressie. Tevens dient verzoeker zware medicijnen te nemen. Het kan tocht niet onder stoelen of banken gestoken worden dat het post traumatisch stress syndroom niet ernstig zijn en geen risico zouden in houden voor het leven van verzoeker. Te meer dat uit de aanvulling die verzoeker op regelmatige tijdstippen overmaakte aan verwerende partij steeds spreken over ernstige depressie klachten, een ernstig beeld met heel wat lijden, verdere behandeling noodzakelijk, medicament Seroquel niet te krijgen is in Servië, ...

Verzoeker stelt zich terecht de vraag 'waarom'. In het verzoekschrift en de aanvullingen opgestuurd naar verwerende partij staat duidelijk de ernst van de aandoening vermeld in uitgeschreven. Daaruit blijkt, uit een objectieve analyse van de aandoening van verzoeker, dat verder behandeling noodzakelijk is voor verzoeker, dat het medicament Seroquel niet te verkrijgen is in Servië. Dat EMDR in Servië niet op punt staat, ... Indien dit niet behandeld wordt, kan lijden tot de dood.

De vraag die verzoeker zich stelt 'waarom' is de aandoening van verzoeker geen aandoening die een reëel risico inhoudt voor zijn leven. Uit het bovenvermelde is het duidelijk dat wegens het ontberen van de nodige medicijnen een herval in de trauma een realiteit is. Zeker gezien door inname van het medicijn Seroquel die in Servië niet te verkrijgen is.

Ook een blik op de gesloten omslag alwaar 'het waarom' zou moeten worden verhuld brengt geen verheldering. De arts attache stelt in zijn schrijven in de gesloten omslag enkel hij (de dokter) niet, in huidige stand van het dossier niet het bestaan kan vast stellen van een graad van ernst zoals vereist door artikel 3 ERMV. Doch de essentiële vraag stelt zich 'waarom' laat het dossier van verzoeker niet toe het bestaan vast te stellen van een graad van ernst zoals vereist door artikel 3 ERMV. Dit essentieel element zijnde het 'waarom' wordt in het schrijven van de arts-attache niet uitgelegd.

Verzoekers stellen aldus terecht vast dat de raad voor vreemdelingenbetwistingen eveneens kan vaststellen dat er aan de materiele motiveringsplicht niet is voldaan. De motieven, zijnde het waarom, dient in de beslissing te worden veruitwendigd. Verzoekers hebben gedurende 2 jaren op vaste tijdstippen medische attesten en verslagen van de behandelende geneesheren en andere zorgverstrekkers voorgelegd. Doch enkel motiveren dat de aandoening niet levensbedreigend is zonder uit te leggen waarom deze niet levensbedreigend is, kan de toets met artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering niet doorstaan.

Deze uiterst beperkte motivering druist in met wat hoger werd gesteld, namelijk dat de motivering van een beslissing evenredig moet zijn met het belang ervan. In casu heeft deze beslissing voor verzoeker zeer verstreckende gevolgen daar deze oordeelt over het verblijf van verzoeker.

Deze uiterst summiere motivering van DVZ staat dan ook in contrast met het belang van de beslissing voor verzoeker.

Bovendien is het zo dat wanneer een bestuur een discretionaire bevoegdheid heeft in het nemen van beslissingen, deze uitgebreider gemotiveerd dienen te worden. Verzoekers hebben erop gewezen dat er

in casu niet gemotiveerd wordt waarom de ernstige post traumatische stress syndroom niet ernstig zou zijn en waarom het toch wel volledige dossier de arts niet kan oordelen (zoals hij zelf stelt in de brief gesloten omslag).

Derhalve begrijpt verzoeker niet hoe de verwerende partij nu kan gekomen zijn tot een beslissing waarbij zij stelt dat de aandoening van verzoeker niet levensbedreigend is, nu uit de doktersattesten en de analyse van de aandoening in de aanvraag artikel 9 ter duidelijk tot uiting komt dat de ziekte ernstig is, de behandeling inderdaad beterschap brengt, een onderbreking in behandeling fataal is voor verzoeker, het medicament Seroquel niet te verkrijgen is, EMDR in Servië niet op punt staat,...

Gezien verzoeker de motieven niet begrijpt die dienst vreemdelingen aanvoert, haar aldus niet in staat stelt deze te begrijpen op welke feitelijke gegevens de bestreden beslissing haar steun vindt is er derhalve NIET voldaan aan de motiveringsplicht.

Zodoende komt de verwerende partij tot een onredelijke beslissing waarbij zij aldus impliciet stelt dat een traumatisch stress syndroom niet ernstig is. Derhalve geen aantasting zou zijn van de fysieke integriteit van verzoeker ondanks het feit dat verzoeker zonder behandeling onmogelijk kan functioneren (zie de vele aanvullingen van psychiaters en zorgverstrekkers.

Geen enkel redelijk handelend mens zal dit als redelijk beschouwen.

Een rechtshandeling die niet voldoet aan de motiveringsplicht zoals vermeld in artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen maakt deze handeling nietig gezien dit een schending is van een substantiële vormvereiste.

Het middel is derhalve ernstig.

Echter heeft verzoeker de wet nauwkeurig na gelezen. Hij heeft artikel 9 ter gelezen als mede het KB 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 September 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 Vw.

Verzoeker is als het ware het slachtoffer geworden van de gebrekkige werking van de administratie van verwerende partij. Zij laten het dossier bijna 3 jaar liggen alvorens ze een beslissing nemen. Mocht verwerende partij een goed administratie hebben, zou deze een beslissing kunnen gemaakt hebben binnen enkele maanden. In casu werd de machtiging tot verblijf conform artikel 9 ter Vw overgemaakt aan verwerende partij per aangetekende zending van 16 maart 2010. Na bijna 3 jaar komt verwerende partij nu pas af met het feit dat de dokter niet in staat is het bestaan van een graad van ernst.

Indien verwerende partij de beginselen van behoorlijk bestuur, in het bij zonder het zorgvuldigheidsbeginsel, zou volgen en naleven kon verwerende partij verzoekende partij aanschrijven met de vraag om bijkomende medische getuigschriften voor te leggen, om verzoeker zelf te onderzoeken of de behandelende psychiater te horen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt immers de verplichting op de administratie om alle relevante informatie te verzamelen, deze te bestuderen om daaruit een redelijke beslissing uit te distilleren. Mocht verwerende partij verzoeker aan geschreven hebben, aangaande bijkomend onderzoek uitgevoerd hebben, overleg gepleegd hebben met de behandelende psychiater dokter D(...) L(...),... zou verwerende partij nooit tot deze onredelijke beslissing zijn gekomen en kon verwerende partij wel de graad van ernst vast stellen. Zij is blijkbaar, zoals blijkt uit de motivering uit de gesloten omslag, hieruit gekomen omdat zij aan verzoeker nooit gevraagd heeft om hem te onderzoeken, contact opgenomen met de behandelende psychiater, Een zorgvuldig werkende administratie zou minstens verzoeker aangeschreven hebben, de behandelende psychiater gehoord hebben teneinde bijkomende informatie te verkrijgen. Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat verwerende partij ook maar enige moeite of inspanning heeft gedaan om bijkomende informatie te verzamelen.

Verzoeker verwijst echter naar artikel 4 van het KB van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 September 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 Vw. Dit artikel voorziet echter dat de aangestelde arts van verwerende partij informatie kan opvragen bij tal van specialisten. Artikel 4 van het KB 17 mei 2007 en, en zelf de wet artikel 9 ter par 1/1 voorziet dat de vreemdeling kan worden opgeroepen bij de aangestelde arts teneinde zich te laten onderzoeken.

Een motivering die enkel stelt dat het dossier niet toe laat het bestaan van ernst vast te stellen kan dan ook niet weerhouden worden. Indien verwerende partij van oordeel is dat zij over te weinig elementen beschikt om te kunnen oordelen dan voorziet artikel 4 van het bovenvermeld KB en artikel 9 ter par. 1/1 de mogelijkheid om verzoeker op te roepen, de behandelende psychiater te horen,...

Deze uiterst beperkte motivering druist in met wat hoger werd gesteld, namelijk dat de motivering van een beslissing evenredig moet zijn met het belang ervan. In casu heeft deze beslissing voor verzoeker zeer verstreckende gevolgen daar deze oordeelt over het verblijf van verzoeker.

Deze uiterst summiere motivering van DVZ staat dan ook in contrast met het belang van de beslissing voor verzoeker.

Bovendien is het zo dat wanneer een bestuur een discretionaire bevoegdheid heeft in het nemen van beslissingen, deze uitgebreider gemotiveerd dienen te worden.

Niet alleen is in casu de wettelijke motiveringsplicht niet vervuld. Verzoeker heeft het er het raden naar waarom verwerende partij niet om bijkomende informatie heeft gevraagd. Tevens is het zorgvuldigheidsbeginsel niet nageleefd aangezien verwerende partij zich niet heeft bediend van de wettelijke middelen die hun aangestelde arts ter beschikking stonden (artikel 4 van het KB dd 17 mei 2007 en artikel 9 ter par. 1/1 Vw).

Het middel is derhalve gegrond.

Verzoeker wenst echter expliciet te verwijzen naar artikel 41 van het Europees Handvest van de Grondrechten van de Unie. Het zal de Raad niet ontgaan dat deze grondrechten sinds de goedkeuring van het verdrag van Lisabon directe werking heeft in de Belgische Grondrechten (toepassing artikel 6 Verdrag betreffende de Europese Unie). Een ieder die zich in de Unie bevindt kan zich op deze elementaire grondrechten beroepen. Verzoeker verwijst in het bij zonder naar artikel 41 par. 2 lid 1 recht op behoorlijk bestuur. Dit artikel stelt: Recht op behoorlijk bestuur behelst met name: Het recht van eenieder te worden gehoord voor dat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen. Het kan niet onder stoelen of banken gestoken worden dat huidige bestreden beslissing een nadelige maatregel is. Tevens in de bestreden een individuele maatregelen. Derhalve zijn de 2 voorwaarden voor de toepassing van artikel 41 par. 2 lid 1 van het Handvest met betrekking tot de grondrechten van de EU voldaan.

Verzoeker stelt vast dat hij NIET werd gehoord aangaande deze individuele en nadelige beslissing. Dit is tevens vast te stellen in het administratief dossier. De Raad zal immers inderdaad vaststellen dat verzoeker NIET werd gehoord aangaande deze individuele en nadelige beslissing.

Met artikel 41 van het Handvest met betrekking tot de grondrechten werd echter heb beginsel van behoorlijk bestuur wettelijk vastgelegd. Staten zijn gebonden aan artikel 41 die directe werking heeft in de Belgische rechtsorde.

Het weze duidelijk dat verwerende partij, als administratie, artikel 41 van het handvest met betrekking tot de Europese Grondrechten niet heeft gevolgd.

Ten eerste is er een basisgrondrecht geschonden die verwerende partij zonder pardon dient na te leven. Ten tweede is zij door het niet naleven van het hoorrecht van verzoeker, waardoor verwerende partij inderdaad bijkomende informatie zou kunnen verkrijgen - die zinvol is voor het maken van de beslissing - tot een onredelijke beslissing gekomen.

Derhalve is het middel gegrond."

Verzoekers wijzen er onder meer op dat artikel 9ter van de vreemdelingenwet uit twee delen bestaat:

- lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit
- of lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft

Verzoekers vragen zich af of verwerende partij tevens onderzocht heeft of er een adequate behandeling mogelijk is hun land van herkomst.

Naar luid van artikel 9ter, § 1, eerste lid van die wet kan een machtiging tot verblijf bij de minister of zijn gemachtigde worden aangevraagd door "(d)e in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft".

Anders dan verweerder voorhoudt, houdt deze laatste bepaling duidelijk twee mogelijkheden in wat betreft de ziekte van de betrokkene: de ziekte houdt een reëel risico voor zijn leven of fysieke integriteit in, of zij houdt een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling door een gebrek aan adequate behandeling in het land van herkomst in. De duidelijke bewoordingen van deze bepaling, waarin de twee mogelijkheden naast elkaar zijn geplaatst, vergen geen nadere interpretatie en laten geenszins toe te besluiten dat de tweede mogelijkheid, zijnde een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling door een gebrek aan adequate behandeling in het land van herkomst, afhankelijk is van de eerste mogelijkheid, met name een reëel risico voor het leven of de fysieke integriteit van de betrokkene.

De omstandigheid dat artikel 3 van het EVRM als hogere norm ten aanzien van de vreemdelingenwet geldt en mogelijkerwijze een lagere vorm van bescherming voorziet, vormt geen beletsel voor de toepassing van artikel 9ter, § 1, eerste lid, van die wet zoals hierboven beschreven. Het EVRM bevat immers minimumnormen en belet geenszins een ruimere bescherming in de interne wetgeving van de verdragspartijen.

Te dezen heeft de ambtenaar-geneesheer zijn advies van 28 december 2012, dat tot de bestreden beslissing heeft geleid, als volgt geformuleerd:

“(…)Dit medisch dossier laat niet toe het bestaan vast te stellen van een graad van ernst zoals vereist door artikel 3 van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zoals geïnterpreteerd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, dat een aandoening eist die levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het vergevorderde stadium van de ziekte. (EHRM 27 mei 2008, Grote kamer, nr. 26565/05, N v. United Kingdom; EHRM 2 mei 1997, nr. 30240/96, D. v. United Kingdom)

Uit het medisch dossier blijkt niet dat er

- *een directe bedreiging voor het leven van betrokkene is: geen enkel vitaal orgaan is in een dergelijke toestand dat het leven onmiddellijk in gevaar is, de aangehaalde psychologische toestand van betrokkene wordt niet bevestigd door beschermingsmaatregelen, noch door hospitalisaties. De behandeling is reeds drie jaar bezig en de evolutie is gunstig.*
- *Een kritieke gezondheidstoestand is. Er is geen nood aan monitoring van de vitale parameters noch aan een permanente medische bewaking om het leven van betrokkene te verzekeren.*

Hieruit blijkt kennelijk niet dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een directe bedreiging inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit. De aandoening vereist geen dringende maatregelen zonder welke er acuut levensgevaar zou kunnen zijn. Met betrekking tot het aspect van mensonterende en vernederende behandeling wanneer er in het land van herkomst geen adequate behandeling is, volstaat bovendien het vaststellen van het kennelijk en manifest ontbreken van een ernstig actueel gevaar voor de gezondheid om betrokkene in casu van het toepassingsgebied van art. 9ter vreemdelingenwet en art. 3 EVRM uit te sluiten.

Ik stel bijgevolg vast dat het in casu niet gaat om een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel.”

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond verklaard, enkel omdat de door de verzoeker aangevoerde aandoening geen directe bedreiging voor zijn leven vormt en omdat zijn gezondheidstoestand niet kritiek is, doch werd niet onderzocht of die aandoening een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling door een gebrek aan adequate behandeling in het land van herkomst inhoudt.

Het gegeven dat niet werd nagegaan of de aangehaalde medische aandoening van de verzoeker een reëel risico inhoudt op onmenselijke of vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst is aldus strijdig met het hierboven vermelde artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet dat dit aspect expliciet voorziet.

Het enige middel is in de aangegeven mate gegrond.

Aangezien de eventuele gegrondheid van de overige onderdelen van het enig middel niet tot een ruimere vernietiging kunnen leiden, dienen deze niet te worden onderzocht (RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 14 januari 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ongegrond verklaard wordt, wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen juli tweeduizend dertien door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. I. VAN DEN BOSSCHE,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VAN DEN BOSSCHE

J. CAMU